

Sygn. akt V CSK 66/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa I. K.

przeciwko Fundacji D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt I ACa 1031/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki I. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej za wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione wtedy, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie

wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżąca wskazała, że istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy inwestor ponosi odpowiedzialność solidarną na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. w sytuacji, w której nie wyraził zgody wprost na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą, nie otrzymał projektu umowy podwykonawczej, nie wiedział o podwykonawcy ani o istotnych postanowieniach umowy podwykonawczej, jednak istniała teoretyczna możliwość uzyskania przez inwestora takiej wiedzy, z czego zrezygnował świadomie lub na skutek zaniedbania; czy rezygnacja lub zaniedbanie inwestora z uzyskania tej wiedzy może być poczytane za zgodę dorozumianą inwestora na zawarcie umowy z podwykonawcą.

Kwestia zgody inwestora na zawarcie umowy podwykonawczej, stanowiąca przesłankę jego solidarnej z wykonawcą odpowiedzialności za zapłatę podwykonawcy wynagrodzenia za zrealizowane przez niego roboty budowlane na gruncie art. 647¹ § 5 k.c., jest przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2009 r., II CSK 417/08, niepubl., z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, niepubl. z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, Biul.SN 2010, nr 12, poz.16, z dnia 27 czerwca 2013 r., III CSK 298/12, niepubl., z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, OSNC-ZD 2015, nr 1, poz. 15). Nie istnieje realna potrzeba dokonania wykładni przepisu ani też nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już swój pogląd na daną kwestię we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą racjonalne przesłanki do jego zmiany; sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie.

Powódka powołała się także na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej. Oparcie wniosku na tej przyczynie kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub

procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.), czemu powódka nie sprostowała. Brak jest bowiem przesłanek do przyjęcia kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.